

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vac leto 4.40
Pol leta 2.20
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostori.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v namski ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Do, ki naj bi blagovoljno pošiljajo uredništvo „Soče“ v Gorici Via Mercato 12, 1., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalci in drugim nepremočnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri opravištvu.

Postavne določbe glede ravnopravnosti jezikov v Avstriji.

Spisal dr. Fr. Oblak.
III.

V namén, da bi se pred sodnikom zasledovale nedoločene premoženjske pravice, da bi se tam krepost dajala kračnim in djanako pripetanje močnim pravicam, pa da bi se negotavljale in utrjevale že dognane pravice: morale se se nekda in morajo se še dandanašnji v naših krajih razne poti rabiti. To poti so, kakor naravno, posebno pri prvotnih narodih s marksakerinimi oblikami sedinjene, in sicer tako, da more do svojih dejanskih pravic priti le oni, ki se zna posluževati navadnih ali še predpisanih oblik.

Tako se je najbolje godilo pri starih Rimljanih, ki po pravici sloviše do dandanašnja dne kot najboljši pravoznanci. Prav vlad omenjenih oblik, ki so bile v svojih celoti formalne pravice starih Rimljanov, bili se potrebnosti, zvešeni v vsem pravu.

Či bistroumni pravoznanci so v drugim vred razvili čisto prave in pripravili je do sedanje visoke stopnje; tudi pred sodniki so uvedene nastopali stranke in se bili tako deloma sodniki in imajo biti in sedaj in mor sedanjim pravic (v najljubšem pomenu besede) sodnikom.

Tudi pri sodnih ljudstvih se mora pred sodniki opredelovati po predpisanih potih postopati; ali dan dandanašnji se ne tirjajo oblike povsed in s tako struganje, da bi stranka izgubila svoje materialne pravice, če bi se to oblik ne posluževala. Prav naravno je to. Dandanašnji se izgubljajo te oblike, kajti bolj pri pravnem postopanju in to se vidi ne le vlad uvedena notarjev, ampak med drugim tudi pri postopanju med malenkostnih (Bagatelverfahren) rešij.

Kako se zmanjšujejo (ne le med malenkostnih) vedno bolj opravila sedanjih sodnikov, ki med drugim svoje najbolj strogo vpenjati se vedno potrošne in neodpravijske oblike; v tem se sproščujejo stranke tudi in nepotrebnih bremen. Ker so pa sodniki v pravem življenju velike važnosti: ker so oni, ki bi bili vedno in imajo biti zavedno in vedno ostali in agniti: je treba, da zakon bolj razloži kot v sodnih dobi pazi na vrednost te pravnice, ki naj dela na vodo in naj čuva na razloži prava; naj jo torej varno miha in hrani

posebno pred škodljivimi zakonitimi pisarji, ki so sebični in slepi delavci na pravnem polju, ki skrunijo pravno življenje, ki škodujejo najprej strankam, s tem državi in slednjiš tudi imenu advokatov....

Med oblikami, s katerimi stranke v svojih pravnih zadevah prihajajo k sodniku, je tudi jezik (sredstvo, s katerim se izražajo misli) in ta se posebno pri nas v Avstriji ne sme prezirati. Stranke pa tirjajo pred sodnikom, naj se jim prisodujejo materialne pravice; pa nikakor ne vedo, da bi prav sodniki zamikali ljudstvom grenko priborjene in sedaj postavno priznane narodne pravice glede jezika.

Za izid kake pravde je prav važen in skoro odločilen njen začetek. Zato je treba skrbno paziti, da se pravna prepisna stvar inredno veščaku v pravnih reših; zato je začetek pravde, če tudi navidezno lahek, prva skrb previdnega advokata.

To ne velja le za pravice samo, ampak tudi za formalno pravice stranke; ali te pravice, kakor izgledajo, ne priznava vseh sodnik, kateremu pride stvar v roke. Zarad tega težbe, da narodni jezik se ne spoštuje pred sodniki.

Takoga ravnanja od strani sodnikov pa postava odločno ne naklaja in se pravo je bil objavljen znan den XIX. osnovne postav, bi bila morala sodišča sprejemati vse v dolžnem jeziku dotičnega okraja sestavljene spise (in s tem je zdaj govor). Pri tem je vae tneko, ali je pri dotičnem sodišču spis pisan v sodnijskem jeziku (ali tve kateri zakon, ki bi določeval, kateri jezik ima biti sodnijski jezik pri kakem sodišču?) ali pa le v dotičnem jeziku.

Da se odpravijo prej omenjene neprilčnosti, so se zdaj *) borile narodne moči, in zdaj velja deloma in gotovo povsed obvelja navada, vlad katere bojo vsaj sodišča prejemala vse vloge v dotičnem jeziku.

*) Tako je bil n. pr. ranjši dr. Lavrič priporil skupen sklop najvišjega sodišča, vlad katerega morajo sodišča po Gorickem prejemati slovenske vloge. A ranjši dr. Razlag advokat v Ljubljani, ni bil zadovoljen s postopanjem dr. Lavriča, da pri tem stranke v premoženjskih reših prevedo iz slovenskega jezika v nemški, kar bi imelo v interesu braniti in da ima dr. Lavrič dovolj, in s tem dela za narod. Tu dajam dru Razlugu prav.

Dopisi.

Iz Brd, 19. marca. — (Resnici na ljubo, ker resnico ljubim.) Iz porodila iz Brd z dne 10. marca v 12. št. „Soče“ dá se razumeti, kakor da bi bil jaz govoril, da Rusi tam nekje mrlíše obešajo. To moram pojasniti; prosim pred vsem, naj mi g. poročevalec ne zaméti, ako rečem, da to nikakor ni res, da bi kdo ne mislil, da so Rusi tako barbari. Uže tako se jim preveč očiha, se od njih preveč slabo misli; kaj še le, ako bi se take reči ne proklicale?

Stvar je taka. Jaz sem v kratkem uvodu omenil da sem razne žalostne dogodbe čital v ruskem časniku „Moskovskaja C. Vjedomosti“; in g. poročevalec je razumel, kakor da bi bil jaz rekel, da se kaj takega godi tam nekje na Ruskem.

Tako in onake strašne dogodbe se ne vršijo na Ruskem, temveč v Prednji Indiji med tako zvanimi Parsi, kateri stanujejo v mestu Bombaj in v bližinah tega trgovinskega mesta. Ti Parsi so potomci nekdanjih perzijskih malikovačev, ki so ogenj molili, katerih se šteje okolo 20.000 duš. Oni molijo še dandane solnce za svojega boga. Vsak dan se obračajo proti rumenemu solncu, ko zahaja, ter je molijo.

Ena najgrozovitejših rešij, ki se godijo med njimi, je ta, da stavijo svoje mrlíše na tanke rešetke in mreže pod mlo nebo nekoliko od tal, kjer jih potem ropna ptica trgajo, ali pa da jih obešajo v molčeče stolpe. Tako društvo imenujejo potem molčevo in slepo čitalnico. Resnično, grozno, strašno in nevarno je to, posebno za kugo; ali ljudje so se navadili na to, kakor na drugo. Ako kateri navidezen mrlíč oživi v tem strašnem in temnem prostoru, ne sme se več prikazati med žive; iz česar bi se dalo sklepati, da jih ne obešajo za vrat, ampak na drug način. Nedavno se je prigodilo, da je mlad mrlíč oživel ter grozno divjal po tem strašnem prostoru. Toda niso ga rešili; temveč so ga od daleč ubili. Tudi kar se tiče žen je to pa tam po Indiji grozovit običaj. Ako umrje mož, se večkrat ženo same sežejo. Edino kristijanska vera je tista, katere uči, da je treba dati ženam in ženskemu spolu tisto čast in tiste pravice, katere jim grede po naravnih in po razodetih postavah. Se dalje bi lahko govoril, kako trpi ženski spol pri Parsih in Indijanih; ali to je preveč žalostno. Slednjič naj dostavim še, kar je dostavil

LISTEK.

Študentovska kuhinja.

(iz poročila Vincencijeve družbe gorilke za l. 1885.)

Učev prvi seji, ko se je druga konferenca poročila, so poudarjali njeni udje, da naj se Vincencijeva družba pača s stanjem mladine, ki je velikokrat v naši družbi in še večji duševni stiski. V dobri odgoji naše mladine naj leži težnja naše delavnosti. Z veseljem se je ta namen odobril in razširila se je naša želja med slovenskim razumništvom. Skrbeli so v to stvarno delavni udje in tudi „Soča“ je radovoljno poudarjala naše želje in prošnje, ki so se tekom leta z božjo pripomočjo lepo udeležile.

Poudarjamo pa pri tej priliki, naj tisti stariši, ki hočejo svoje sinove sem v Gorico dati v šole, dajo v latinske in realne šole samo dobre glavice, kajti konkurenca je sedaj v vseh strokah tolika, da ni treba vsega siliti v učeni stan. Treba pa je tudi gledati na dobro нрав dečkov; iz talentiranih rasposajencev bo malo prida. Sicer se iz značaja dečkovega ne more soditi na njegovo poznejše vedenje, pa vendar se da misliti, da deček dobrega srca in resnovega, poštenega vedenja to lastnost tudi pozneje kakor mladenič in mož obdrži. Mnogovratne priliko, da se prav spridi, se posebno v mestih. Sicer je resnica, da se naša mladina v obče lepo obnaša in da je

marljivega in npravnega vedenja, vendar ji je treba vodstva in nadzorstva.

Da se pomore ubogim in prišlim učencem, osnovala je naša konferenca „študentovsko kuhinjo“. l. maja 1885. se je odprla ta zavod za marljive in revne dijake gorilke okoli. Ti reveži so dosihmal morali od 10. ure dopoldne do 2. ure popoldne pohajkovati po mestu brez navetja, brez nadzorstva, brez učenja in veščine — razen kosa kruha — brez hrane; na večer pa so se spet odšli domov v Miren, Sovodje, Solkan, Štandroz, Pevmo, Podgora, Faro, Ločnik itd.

Sedaj jim je po naši družbi boljše. Od maja do konca julija je bilo na dan 20—24 učencev v kuhinji. Za te mesece nam je prepustilo vodstvo prvega slov. otroškega zabavišča jedno sobo brezplačno, v kar se tu javno zahvalimo. Z 12. oktobrom 1885. pa se je sprejelo 36 dijakov. V lepim in primerno uravnanih prostorih, v namskih ulicah št. 8 imajo dijaki svoje zavetišče vsak dan od 10. do 2. ure s sledečim redom: od 10—12 dop. učenje; ob 12. molitev in jed; od 1—1 prasto. Med tem časom si v posebnih sobi snažijo čevlje, čedijo obleko itd. Od 1 do 3/2 zopet učenje in potem odhod v šolo. Vse to se vrši pod nadzorstvom gg. učiteljev in duhovnikov, deloma še aktivnih, deloma upokojenih, ki svoje znanje in svoj dragi čas nježni mladini darujejo. Bog jim povrni!

Dijakov je sedaj 9 iz latinskih šol, 4 iz realke in 23 iz deške vadnice. Po narodnosti je 29 slovenskih in 7 italijanskih dečkov. Tudi se nje sprejemajo

drugi dijaki naše grofije, ki imajo sicer revno stanovanje ali so brez jedi in brez nadzorstva. To vse pa je še le pričetek, kajti, če bi hoteli le količak zadostovati, morali bi imeti vsaj 60—80 dijakov. Oglašajo se vedno, ali naše moči so še preslabe. Bog daj, da bi naraščale!

Kuhanje in anaženje imajo č. sestre svetega križa, katerim izrekamo v neumorno delovanje iskreno zahvalo!

Dobrotniki se, kakor je kazalo potrdilo v gorickem listu „Soči“, marljivo oglašajo in je sploh želeli, da se za ta zavod naše razumništvu prične obče zanimati. Tudi slavni deželni zbor je podal veliko dušno podporo in na ta način pripoznal potrebo in korist naše kuhinje. Hvala — vsem!

Leta 1885. smo praznovali v „študentovski kuhinji“ dva za mladino pomenljiva in znamenita praznika t. j. dan sv. Alojzija in dan sv. Miklavža. Takrat so se po nagovorih in po molitvi v posebno okinčanih prostorih razdelili med mladino učni pripomočki, knjige itd. in podala se je boljše jed. Veselje je bilo veliko!

Tekom leta se je nekaterim dijakom tudi preskrbelo nova ali pa stara obleka in se je voditeljstvo kuhinje večkrat pripravilo pri g. g. učiteljih dotičnih šol, kako da se obnašajo gojenci in kako da napredujejo v posameznih strokah. Malomarni so se odstranili in nadomestili s boljšimi, kajti naši gojenci so moralno še tem bolj prisiljeni učiti se, da se vredni skazajo dobrot, ki jih sprejemajo.

tudi ruski časnik, rekoč: „U kristjanina sovsem in-
de: kak ni upadet on nisko, on vse že znajet, što
soveršil prestupjenje, što on sogrešil, no tamo ješče
etogo ne znajut. Budem že blagodarni za to, što mi
kristjane“. Toliko v pojasnulo. Ob enem pa prosim,
naj mi g. poročevalec ne sameri, in upam, da mi ne,
ker tudi on ljubi resnico, kakor jaz.

Iz gorā, 20. marca. — Z veseljem opazujemo,
da se med prostim ljudstvom vedno bolj širi hrepe-
nenje po omiki, vedi in svobodi. Da bi vsi lahko
zaželeno dosegli, jele so se anovati čitalnice in bralna
društva. Hvala Bogu! tudi Bralnemu društvu na St.
Viški gori so se končno potrdila pravila in tudi tu
imajo svoje duševno ognjišče, krog katerega se vsa
dina zbira, nabiraje vsi slatki naukovi na bodočnost.

Prvega t. m. otvorilo se je društvo. Vapeh je
bil boljši, nego je kedo mislil. Pomisliti je, da je
ostajalo le malo časa, ker vabudila se je bila misel
še le dober teden poprej. Spored našel se je vršiti
še le po 7. uri. Občinstva je bilo precej, bilo je celo
nekoliko gostov. Prvi stopi na oder g. predsednik,
ki je poudarjal koristni veselo in povedal, da so ne-
spametni oni, ki se s njimi šalijo. Človeški duh po-
trebuje razvedrila in vsi smo rojeni v to, da bi se
kedar skupno veselili. Govor je segel vsem globoko
v srce. O, da bi se ravno v bodoče po navzeta g.
govornika! — Petje se mora vsakako pohvaliti. Naj-
bolj je genialno poslušalec pesen „Domovini“, katero je
vzglasil F. S. Vilhar. Tu je nastopil mešan zbor. Őu-
diti se je bilo malim pevkinjam, ki so tako neboječe
prepevale slavo svoji domovini. Sploh peče so se vse
prami v občno zadovoljnost. Deklamacija „Zimski
dan“, sl. S. Gregorčič, predavala je jedna pevkinja in
sicer tako čisto, gladko in lipo, da si je človek želel
slišati jo še, ko je že izgnila z odra. Sedaj pride
pa igra; tu je bilo smeha. Igral se je „Oproščeni
jetnik“, ki je bil res radi zapora popolnoma zmešan vi-
teti; vedno so mu bili le samokresi na umu. Začu-
til je rešitev radi svoje bistroumnosti. V dobrih ro-
kah je bila uloga grajščaka Gabroviča. Človek bi bil
akoro res mislil, da ima pred seboj plemiča; nikdo
bi si ne bil mislil, da more kmet tako dobro slikati
višje kroge. Tudi druge osebe so se dobro ponesle.
Mnogo smeha bilo je zopet pri srečkanji.

Po dovršenem sporedu bila je prosta zabava,
pri kateri smo slišali še mnogo lepih, naidušenih
pesmi. Bili smo zbrani v pozno noč pri časi dobre
kapljice. Ko smo se pozdravljali k odhodu, brala se
je na vseh obrazih goreča želja, da bi nas novo
društvo kmalu zopet povabilo k enakemu večeru.

V Velikem dolu, dne 15. marca 1886. — Lju-
ba „Soča“, sprejmi v svoje predale aledeče vrstice,
ki sem jih tukaj napisal. — V „Edinosti“ od 6. mar-
ča t. l. št. 19. navaja g. župan iz Velikega dolu
pravičine in nepravičine davčine, katere tukajšnjim
ubogim davkoplačevalcem mozog pičejo in jih počasi
uničujejo. Jaz sem si pa namenil popisati dve do-
broti, kateri prebivalci te doline uživamo, ker mislim,
da se ne more nobena kraška občina v teh dobrotah
s nami meriti.

Prva dobrota, katero hočem tukaj opisati, je
naš tukajšnji častiti g. vikar Jakop Marcola.
V ti občini biva že 25 let in ves čas svojega
bivanja prav po očetovski za nas skrbi. Ne le, da
se v cerkvi trudi z lepimi nauki in prijaznimi govori
nas in našo mladino v krščanskih resnicah poučiti
in v ljubezni do Boga in do bližnjega utrditi, hiti
nam tudi v gnutnih rečeh in potrebah rad na pomoč.
Omeniti moram, da v naši občini imamo tudi
oderuho, v katero lahko rečem, da v celi občini
Avstriji ni enakega; zato se ga vsakdo več ko je
mogoče ogiblje in mu ne gre v kramplje do prav ve-
like sile.

Koliko krat se je že pripetilo, da je eksekutor,
od c. k. davkarje poslan, prišel k ubogemu kmetu
in je za ostale davke, katerih kmet tudi pri najboljši
volji ni mogel plačati zadnjemu živinčetu v hlevu vrv
na roge vezal, da bi je odgnal in na dražbi prodal.
Se vé, da je gospodar živinčeta ves obupan okolo po-
občini tekal denara iskat na posodo, da bi mu živin-
če v hlevu ostalo, in ko ni mogel dnara dobiti, bil
je prisiljen vroči se oderuho v kramplje. Ko gore
omenjeni častiti gospod to zve, se ga usmili in mu
denar posodi. In pripetilo se je že, da tudi sam ni
imel dnara, in si je sam denar usodil, da je revežu
iz zadrege pomagal.

Kakšen častiti brakov bi si znal misliti, da
je to storil za svojo korist, da si je računil velike
obresti, a to ni tako. Koliko krat se je pripetilo,
da je revežem po 5, po 10, po 20, po 30 gld. po-
sodil za pol leta, za eno leto, tudi za dve, tri leta,
pa nikoli si ni računil najmanjših obresti. Koliko je
tudi ubogih, ki ne morejo gospodu zaslužka odrajtati,
naj si bode o be unji vina, pšenice, ali zaslužka pri
pogrebi itd.; pa vendar nobenega ne toži ne pri
županstvu, ne pri c. k. sodniji, temuč nad njimi po-
trpi in jih čaka, dokler sami ne plačajo. Zato je tudi
vsem občinarjem priljubljen in od njih spoštovan, iz-
vzemši dva ali tri svetiljaje, kakršnih ne manjka
nikjer.

Druga dobrota nam je spoštovani g. učitelj
Janez Ravbar. Tudi ta se iz vseh svojih močij
prizadeva za vso krátkostjo in ljubeznijo podučevati
našo mladino v narodnem in njem jeziku. Tudi se v
druge zadeve ne vika, ne v občinske in ne v pri-
vatne, temuč le svoj posel zvesto in marljivo oprav-
lja. Zato ga tudi vsi občinarji čislajo in spoštujejo;
stardi radi pošiljajo svoje otroke v šolo in otroci isto
z veseljem obiskujejo, kar se razvidi iz tega, da že
četrti leto tukaj biva pa da so se, kakor mislim, vse
kazni šolskih zamud plačale z anim samim goldinar-
jem; zapor pa je bil od tega čisto prost. Koliko
kaznij je bilo v tem času po drugih kraških občinah?
koliko rakurzov? koliko potij k dvetnikom? in ko-
liko denarnih stroškov so imeli sariši drugih občin
v tem času? med tem ko hvala Bogu v ti občini ni
bilo teh situacij. In vendar otroci te občine niso v
znanji zaostali v primeri z otroci drugih občin, kajti
vsak pameten človek lahko spozna, da mladost se
veliko laže in poprej nauči, ako se s preserčnostjo in
ljubeznijo podučuje, kakor z groboostjo, s kaznijo in s
tepenjem.

Dobro se še spominjam svojih mladih let. Ko
sem prvič prišel h kristjanskemu nauku, kajti
šole tisti čas ni bilo še tukaj, in ko me je tukajšnji
takratni častiti gospod Jožef Pahor vprašal in mi
rekel, naj melim očenaš, me je spomnil prvo in drugo
besedo, in ko sem na pol pomislil, me je pobožkal
po glavi in mi rekel: dobro, dobro, ti si priden, ti
znaš, ti se boš dobro učil. Na to sem dobil tako ve-
selje uđiti se krščanski nauk, da nisem doma dal
materij miru, da me je morala zmirom uđiti. Potem
sem bil v znanji krščanskega nauku prvi med svo-
jimi tovariši. Mislim pa, da, ako bi me bil častiti
gospod takrat začel smirjati, smaciti in celo tepsti,
gotovo ne bi imel nikoli veselja do krščanskega nauka
in tudi bi se ga ne bil nikoli naučil. Kakor se je
meni godilo, tako, mislim, se tudi drugim godi.

Zdaj sem nekoliko popisal zgore omenjena dva
velika naša dobrotnika, in zedinjen z vsemi tukajš-
njimi občinarji iz dna srca vzkliknem: Bog vsemo-
gočni nam ta dva dobrotnika še mnogo let zdrava
ohrani. Velikodolec.

Iz bližnjih hribov, 21. marca. Uže lansko
leto sem čital v Vašem cenjenem listu o poprav-
ljanji in napravljanji cest. Letos se je bil zopet ogle-
sil neki dopisnik kanalski za cesto čez Avče k Sv.
Luciji, oglašil pa se je tudi kanalskemu dopisniku
nasprotnik.

Dovolite torej, g. urednik, ako Vam ljubo, tudi
hribovcu besedo o cestah čez Gradec in čez Avče.

Mene ne briga ne ta, ne ta; pa vendar pripo-
ročam najprej cesto čez Avče; kajti prej ko se ta
črta napravi, prej bo tudi ona čez Gradec in ona
proti Cerknemu. Da je pa črta čez Avče važna v
prvi vrsti za vse Tolminko, razvidi se iz treh ozirov.
1. Cesta iz Kanala skoz Avče k Sv. Luciji bila bi
bolj položna nego sedanja državna cesta skoz Ročinj
ter brez vsakterega klanca, kterih je zdaj veliko in
velikih na državni cesti. 2. Bila bi ta cesta bolj pri-
jetna ter zraven 2 uri, reci: dvo uri, krajša od se-
danje. 3. Pritrjujem dopisniku kanalskemu, da bi
bila tudi v vojsknem oziru jako koristna, ako bi se
pripetilo kaj z našim sosedom na jugo — zahodu.

Torej na noge, Kanaleci, Tolminci, Cerkljani;
to cesto podpirajte, kajti bo Vam krajša in polož-
nejša. Hribovec.

Politični razgled.

Dne 19. t. m. je pričela v državnem zboru
velika debata o državnem proračunu za l. 1886.
ter se je nadaljevala 20., 22., 23. in 24., tra-
jala je torej 5 dñij in sicer se je vsak dan go-
vorilo blizu 6 ur. Za to so skrbeli posebno le-
vičarji in ti bi bili govorili tudi še dalje, da
jim ni desnica zaprla zatvornice predlagajoč ko-
nec debate. Levičarjem je do živega prišel zlasti
knez Lichtenstein z dobro premišljenim,
velikega državnika vrednim govorom, v katerem
jim je pomagal izpraševati njihovo s težkimi po-
litičnimi grehi obteženo vest. Kaj več o tem
prihodnjič. Tudi finančni minister Dunajev-
ski je imel vtorek posebno srečen dan in se
je z nova pokazal kot jeden najboljših govor-
nikov, kar jih ima zbornica. Od naših govorila
sta štajarska poslanca Vošnjak in Raič ter
sta kazala na goropadne krivice, ki se godé
štirskim Slovincem v narodnem oziru. Ni pa no-
bene nade, da bi se skoro obrnilo na bolje,
zlasti ker z Dunaja prihajajo neveseli glasi, da
slovenski poslanci mej seboj niso jedini v tem,
kaj bi jim bilo zahtevati od vlade. In pa go-
spodje ministri radi pozabljajo svoje zadane be-
sede. Pred dvema letoma obečalo se je štajar-
skim slovenskim posalcem, da jim vlada ne

pošlje nobenega uradnika, ki ne bi bil zmožen
slov. jezika, a prav te dni brali smo, da je za
slov. okraj celjski imenovan kot glavar neki
Netoliczka, ki neki ne zna nič slovenski.

Konečno se je v sredo sprejel proračun v
podlago podrobni debati. Za to so z desnico
glasovali tudi Coroninijevci in pa nemško-av-
strijski klub levičarski. Nekateri zatorej tudi
ugibljejo, da se mislijo zmernejši levičarji po
malem približevati vladi.

Za podrobno debato se je oglasilo čez 300
govornikov. Mnog poslanec, ki pri glavni debati
ni prišel na vrsto, skušal bode svoj zadušeni
govor po tej poti spraviti v svet. Že zdaj je
slama draga, a še drugače jej poskóči cena, ako
priđejo vsi ti govorniki do besede.

Srbska ministerska kriza še vedno traje.
Garašanin bi rad šel, a kralj bi ga še rad za-
držal. Za to dni je napovedan pri kralji pose-
ben svet vseh odličnih državnikov in strankar-
skih vodij.

Bolgarski knez se še zmerom odločno brani
podpisati bolgarsko-turški dogovor sè spremem-
bami, na katere so velevlasti, zlasti Ruska, pri-
silile Turško. Naposled bi se zadovoljil tudi z
governerstvom na pet let, ako bi le k podalj-
šanji ne bilo treba pritrenja vseh velevlastij,
tedaj tudi Rusije, od katere bi bil rad neodvi-
sen. Z druge strani se pa v bolg. narodu zopet
zbuja in kaže hvaležnost do ruskega carja, ka-
teremu se ima Bolgarska jedino zahvaliti, da se
je rešila turškega jarma. Rusija pravi, da se
knez ne more vsej Evropi staviti po robu. Ako
bi se velevlasti udale tem zahtevam, potem bi
mislil knez, da jim z uporom vse lahko izvije
iz rok, in to bi tudi slabo uplivalo na Grke,
ki še vedno rožljajo sè sabljo in samo čakajo
ugodnega trenutka, katerega pričakujejo od tega
razpora. Še bolj pa podpira vojevitost Grkov to,
ker vidijo, da velevlasti njim nasproti niso je-
dine. Grški kralj je obljubil, da pojde k vojski
s kraljevičem, ako bi se vojna pričela.

Kakor prej na Angleškem, pozneje na Fran-
coskem, tako so zdaj nemiri delavcev začeli v
Belgiji. Vsa ta gibanja so socijalistično maslo.

V Italiji vznemirja ljudi še vedno kolera,
zlasti okolo Padove pojavljajo se vsak čas novi
slučaji.

Domače in razne vesti.

**Marija Terezija udova grofinja Cham-
bord** (izgovori Sanbor), nadvojvodinja Avstrijska
d'Este, princesinja Modenska, rojena 14. julija 1817
(toraj se ne 69 let stara), poročena 16. novembra
1846, je vže več let trpela na srčni bolezni, zdru-
ženi s teškim dihanjem, ki se je večkrat v letu ta-
ko shujšala, da je morala več dni in celo več te-
dnov počivati, predno je mogla spet ustati in oprav-
ljati svoje navadne opravke, ki so bili zadnja leta
vedno le reševanje prošinj za milostine in druga
dobra dela. Pred tremi dnevi pa je vrgla večkrat
iz sebe in od tedaj jo je vedno močno bolela srčna
stran, srce je močno utripalo, dihanje je postajalo
vedno težavnejše. Včeraj 25. marca, v praznik oz-
nanjenja M. D. je dala brati sveto mašo ob 6. uri
zajutra v svoji sobi, med katero je prejela sveto
Rešnje Telo kot popotnico; ob 8. uri se je storila
dejati v sveto poslednje olje in je dobila odpustek za
umirajoče, ter je djala, da je pripravljena zapustiti ta
svet — smrti se namreč ni bala in jo je po smrti
svojega moža Henrika V. vedno želela. Ob 9. uri
izpila je še nekaj kave; ob 9¼ se je pogovarjala
še z višjim oskrbnikom (Oberbürger-director Cheva-
lier Huet de Pavian), ki je bil telegrafnim potom
poklican iz Frohsdorfa in se je bil pripeljal v družbi
z dr. Mayerjem iz Dunajskega Novega Mesta, nje-
nim zdravnikom; popraševala je o zdravstvenem
stanju tamošnjih svojih služabnikov. Proti 10. uri
je vzela v roke križ, katerega je imel v rokah njen
mož v smrtni uri, izgovorila je še: „Srečen človek,
kateremu je dano zadnjo uro previdenemu biti sè
sv. zakramenti za umirajoče, kakor meni“, in je ob
10. uri prav mirno v Gospodu zaspala.

Umrla je bila silno bistrega uma in krepke
volje (govorila je italijanski, nemški, francoski); za-
to jo je bil poročil grof Chambord, ker lepa ni bi-
la; navadno je ona vse vodila. Kedaj bo pogreb,
se še ne ve, ker to odločijo sorodniki. Ranjka je
bila silno vsmiljena in dobrodelna, leto k letu je
izdala samo ubogim 50.000 do 60.000 gld.; samo go-
riškim ubogim je izdala do 10.000 na leto, ki so šli
skoz roke o. Pasterinija, prof. Alpija in gospodja

Ferd. Obry-ja, ne glede na druge stroške, n. pr. za popravo cerkve na Kostanjevici, ki je stala 15.800 gld., rakev pod cerkvijo je stala 8.000 gld. in bo zdaj spet stala še par tisoč goldinarjev.—Pogreba se udeležijo Don Carlos z ženo, ki sta prišla sinoči v Gorico, potem veliki nadvojvoda in nadvojvodinja Toškanska; grof Bardi z ženo in drugi sorodniki so na potovanji in se ne bodo mogli udeležiti. Dvorna dama grofinja Zibeins prišla je tudi sinoči. Truplo varovali sti nocoj 2 vsmiljeni sestri iz tukajšnje bolnišnice. — Ranjka ni imela otrok, premoženje preide na bližnje sorodnike in v dobre namene.

Josip Simčič, c. k. finančni konceptist v Ljubljani, umrl je 25. t. m. na rojstnem domu v Martinjaku v Brdih, kjer je bival že dalje časa radi bolehnosti. Ranjki je bil zvest sin svojega naroda in splošna bo žalost, kjer se razglasi ta tužen dogodek. N. v m. p.

Goriška čitalnica priredila je sinoči lepo besedo. Žal, da ne moremo danes radi tiskarskih zaprek o tem natančneje pisati.

Visoka gosta imamo ta teden v Gorici. V ponedeljek došel je vzvišeni gospod baron Pretis, cesarski namestnik v Trstu, ki nadzoruje tukajšnje srednje šole s šolskim nadzorikom dr. Gnadaom. — Sinoči je pa došel mil. gospod Ivan Flapp, škof poreški, ki se je ustavil pri mil. gosp. knezu goriškem.

Slov. bralno in podporno društvo v Gorici priredi v nedeljo 4. t. m. ob 8. uri zvečer v pritlični dvorani Marzinijevi domačo zabavo s petjem, govorom in srečkanjem.

„Goriška ljudska posojilnica“ bo imela 6. aprila t. l. svoj letošnji redni občni zbor, kakor je povzeti iz dotičnega vabila v današnji številki. Pri tej priliki opozarjamo zopet svoje rojake na ta prekoristni zavod, ki je že marsikoga obvaroval, da ni prišel oderuhom v pest, in marsikoga rešil, ki je bil v njih kleščah. Škoda, da zanimanje za ta zavod ni še tako, kakeršno zavod zasluži po svojem vzvišenem namenu, po trdni podlagi in po poštenem vodstvu. Promet je mimo prejšnjega leta sicer poskočil, vendar bi bil lahko veliko večji, ako bi rojaki, kateri ne vejo kam z denarom, devaliga na obresti pri „Ljudski posojilnici“, ki plačuje po 4% od sto. Morda zavirajo hitrejši razvitke prekoristne naprave tudi slabe letine, ki kmetovalcu ne puščajo, da bi dojal kaj na stran, in ki mu včasih niti ne pustijo, da bi plačal dolg o pravem času, temuč ga silijo, da podaljšuje svoje dolžnosti. Na noge, kdor more!

Duhovne vaje v nemškem jeziku bile so za gospe od nedelje do četrta v cerkvi M. D. brez madeža spočete (Imakolate) v Gorici. Vsak dan ob 11. uri bila je maša in govor ter o 5. popoldne govor in blagoslov; v sredo popoldne spoved, v četrtek zajutra pa skupno sv. obhajilo. Maša cerkva bila je navadno polna. Pri tej priliki izrazile so nekatere slovenske gospe željo, naj bi se jim priredile take vaje tudi v domačem jeziku, kateremu so vajene od mladih nog. Vse hvale vredna je pobožnost naših gospa in opravičena tudi želja po besedi božji v domačem jeziku, in prepričani smo, da se jim želja tudi izpolni, ako se oglasijo o pravem času in na pravem mestu, kajti cerkev stori prav rada vse, kar more, samo da pospešuje dušno korist vernikov.

Na Predelu je snega poldrugi seženj na visokem, kakor poročajo listi. Nad Rabeljnom udrl se je plaz, ki je prigučel na cesto in jo tako močno zasul, da že osem dni ne morejo po nji voziti. Tudi po drugih naših hribih je dovolj snega.

Pevsko in bralno društvo „Lira“ v Komnu, vabi vse svoje ude in prijatelje k občenemu zboru, ki bode v njegovih prostorih v nedeljo dne 28. t. m. po popoldanski službi božji. Dnevi ned: 1. Polaganje računov. 2. Volitev novega odbora. 3. Razni predlogi. Odbor.

Poslanec Hren bil je pri naučnem ministru dr. Gautschu ter mu je razložil, kako je stanje slov. šolstva na Koroškem. Minister se je temu jako čudil ter obečal, da bo pomagal, kakor se poroča.

Zadušnica za ranjnim Vinkom Černicem, učiteljem št. Peterskim, bo v četrtek 1. aprila ob 9. uri zajutra v št. Petru. Znanci in prijatelji se vabijo, da bi se mnogobrojno udeležili tužne in tolaživne cerkvene slovesnosti.

Razstavo cerkvene obleke priredi letos bratovščina vednega čiščenja sv. R. T. nekoliko prej nego druga leta, namreč od četrte nedelje v postu do naslednjega četrta ali od 4. do 8. aprila v hiši grofinje Matilde Coroninjeve v Rabatišči h. št. 16 v prvem nadstropji. Poizvedeli smo, da je bratovščina preteklo leto pridno delovala in da pride torej veliko blaga na izložbo, ki bo vredna, da si jo vsakdo ogleda, kdor bo utegnil. Z zgodnjo razstavo bo ustrezno tudi cerkvam, ki so prosile, da bi se jim dala cerkvena oprava brezplačno ali proti doplačilu, ker po razstavi pošljejo, kadar bodo hoteli, po obleko, da jo bodo rabile ne za prihod-

nje velikonočne praznike ter poveljevale lepe svečanosti pri ustajenji. Razstavi se tudi taka oprava, ki ni še nikomur namenjena, katera bo pa na prodaj, ako jo bo kdo nujno potreboval. Od več strani slišali smo izraziti željo, naj bi se pri tej priliki razstavila v isti hiši tudi ona nova cerkvena oprava, katero je dobila goriška prvostolna cerkev za blizu 5000 gld., da si jo lahko ogleda vsakdo, kogar veseli. Upamo, da se ustreže tej želji, ki kaže, da občinstvo se zanima za cerkvene reči in za umetnost, ki spremlja krščansko vero in blaži človeka.

„Matica Slovenska“ v Ljubljani bo imela letošnji redni veliki zbor v sredo 28. aprila. Ako želi kdo izmed družtenikov v smislu § 4. lit. a. društvenih pravil postaviti v zboru kak nasvet, naj ga z ozirom na § 8. društvenih pravil naznani in predloži odboru najpozneje do 7. aprila t. l.

Družba sv. Vincencija Pavlana obstoji v Gorici že od leta 1878. Ona ima namen: svoje lastne ude v krščanskem življenji utrjevati; ubožne, bolne v njih stanovanjih obiskovati in jim telesno pomoč, pa tudi duhovno tolažilo deliti; kolikor je moč zlasti za pouk in dobro vzgojo otrok skrbeti; spodbudne in poučne knjige med ubožne razširjevati in vsakere dobroto po zmoglosti jim skazovati. Sploh pa ni nobenega čjanja kerščanske ljubezni izločenega iz te družbe. Vse to je toraj tudi začela za revne pa zmogne člane, katerim hoče pomoči, da postanejo in ostanejo mladeniči dobri kristijani, verni in poštenu ljudje in zvesti državljani. Začetkom je štela družba goriška le malo udov, razpolaga le z malimi sredstvi; toliko večje je pa bilo njeno zaupanje v božjo previdnost in to zaupanje je ni goljufalo! Leta 1885 se je ustanovila za župniji sv. Ignacija in sv. Vida druga Vincencijeva konferenca. Združena s prvo konferenco sv. Hilarija in sv. Roka je prevzela v svoj delokrog skrb a.) za uboge, b.) za mlade ljudi.

Obe konferenci združuje vrhovni ali krajni opravični svet, ki ima nadzorstvo in vodstvo vseh dobrih del Vincencijevе družbe in ob enem oskrbuje dve družbini ustanovi: a.) „oratorij“, b.) „zavod sester sv. križa.“ — a.) „Oratorij“ obstoji že od leta 1883. v kapucinskih ulicah, hiš. št. 16. Tu se zbirajo ob nedeljah in praznikih mali, zanemarjeni otroci celega mesta, da se odtegnejo nevarnemu postopanju. Zbira se 50—80 dečkov in nekatere družbeniki in bogoslovci goriškega sementišča poučujejo zbrano mladež v kerščanskem in v drugih potrebnih naukih. Pod njih nadzorstvom vršijo se tudi spodobne igre in poštene zabave. Poučuje se v italijanskem in v slovenskem jeziku. V tem oddelku ima družba: skupnih dohodkov gl. 174:39. Stroškov pa je bilo leta 1885 vkup. 141 gld. 99 kr. — Zavod sester sv. križa, od leta 1884: sedaj v nunskih ulicah št. 8. Na večstransko željo domačih družin in z ozirom na od leta do leta množede se število bolehalih ptujcev, kateri dobijo le težko sebi primerno in vestno postrežbo, odločila se je družba sv. Vincencija poklicati z višjim dovoljenjem s štajerskega sestre sv. križa. Sedaj delujejo tri sestre in jedna pripravnica kakor prave Samaritanke in se dobro iz jedne hiše ne pridejo, ko so uže naprošene v tri druge. Ob enem so stregle brezplačno bolnim revežem, katere podpira družba. Jedna teh oskrbuje tudi gospodinstvo v „konvikt-u“ in v „študentovski kuhinji“. Dohodki znašali so l. 1885 1511 gld. 42 kr., stroški pa 641 gl. 85. kr. Mimo tega kaže za leto 1885. konečni račun krajnega opravičnega sveta dohodkov 370 gld. 68 kr., stroškov 366 gld. 18 kr.

Konferenca sv. Ignacija in sv. Vida s slovenskim poslovnim jezikom je prevzela skrb a.) za uboge in bolne omenjenih dveh župnij in b.) za „študentovsko kuhinjo“. a.) Skrb za uboge. Ta družbin oddelček štel je v preteklem letu dvanajst delavnih in nekoliko častnih udov, mimo tega več dobrotnikov in podpirateljev. Podpora se je delila začetkom leta 23tim in koncem leta 19tim družinam. Delila se je z nakaznicami na moko, kruh, riž, meso itd. Dvema se je pripomoglo k plači hišne najemnine. Tudi nekaj obleke se je sem in tje razdelilo in k zaslužku nekaterim revežem pomagalo. Ta konferenca, v katere se posvetujejo v domačem jeziku, je imela svoje redne seje vsak petek in sicer do meseca oktobra v prostorih goriškega sementišča in od 12. oktobra 1885. naprej v prostorih „Vincentišča“. Za uboge se je leta 1885 prejelo 363 gld. 18 kr., a izdalo 261 gld. 20 kr. b.) Študentovska kuhinja (glej: Lstšek.) je imela dohodkov 591 gl. 64 kr., stroškov 501 gld. 62 kr. Razvidno je torej, da ta konferenca s slovenskim poslovnim jezikom dela in da se s pomočjo božjo in dobrovoljnih človekoljubov s časom še bolj utrdi. Mnogo je še le ladine, mnogo še križema rok — a truba nam vrlih udov v mestu samem in blagih dobrotnikov. Da se tudi pri Slovencih goriške grofije vdomač zaupanje v naš oddelček, je vsled dobrega pričetka prepričan odbor.

Konferenca sv. Hilarija in sv. Roka s italijanskim poslovnim jezikom je prevzela skrb a.) za uboge omenjenih dveh župnij in b.) za dijaški „konvikt“. a.) Skrb za uboge. Podpora se je de-

lila, kakor pri prej omenjeni konferenci in sicer pričetkom leta 1885 — 28 in koncem leta 14 družinam. Redne seje so bile vsak torek na večer z običajno molitvijo, duhovnim branjem in potrebnim posvetovanjem. Pregled računov nam kaže dohodkov 437 gl. 99 kr., stroškov 424 gl. 30 kr. — Konvikt z oktobrom leta 1885, sedaj v nunskih ulicah hiš. št. 8 v prostorih „Vincentišča“. Uže leta 1884. je ta konferenca pripomogla nekaterim dobrim in značajnim dijakom v dostojno bivališče; meseca septembra l. 1885 pa so nekateri delavni udje neumorno delali, da se ustanovi poseben konvikt za revne in talentirane dijaške. S pripomočjo mnogih sodelavcev in človekoljubnih podpirateljev se je posrečilo, da se je s 1. oktobrom sprejelo 12 dijakov v „konvikt“, v katerem dobivajo pod varnim nadzorstvom bivališče, hrano, pouk in jo za moralno njih vzgojo preskrbljeno. Dohodki tega mladega zavoda so bili 1515 gl. 45 kr., stroški 482 gld. 21 $\frac{1}{2}$ kr.

Javna zahvala.

Iz dna srca izjavljamo vsem sorodnikom, bližnjim in daljnim prijateljem in znancem, slav. o. kr. sodniji in davkarji v Ajdovščini, slav. c. k. gojednemu oskrbnistvu z Dola, kakor tudi členom „Edinosti“ in „Rokodelskega podpornega društva“ v Ajdovščini, vis. č. duhovščini, šolskemu vodstvu, skupnemu občinskemu odboru, ki so spremili do hladnega groba našo nepozabljivo soprogo oziroma mater in sestro gospo

Marijo Hmeljakovo.

Najiskrenejšo zahvalo izjavljamo tudi vsem blagim prijateljem za darovane vence: iz Trsta, Gorice, Tolmina, Vipave, Ajdovščine, Lokavca itd.

Jednako tudi za vsa brojavno in drugače izražena nam sočutja, ki so nam došla iz več strani v veliko tolažbo. Za gniljiv grobni nagovor č. g. župnika, za osobito skrb in utoho domačega č. g. vikarja ob času dolge bolezni preblage pokojne, prijatelju, ki je radil v ta namen zložiti pesem žalostinko, ter vsem drugim priučajočim pri pogrebu, izrazivšim nam toli presrečno sožalje, — in za ogromno udeležitev pri pogrebu — izrekamo najiskrenejšo zahvalo. V Lokavci, v 22. dan marca 1886.

ZALUJOČA RODBINA.

Zahvala.

Spoštovanej gospodi, ki so predrago našo mater, vdovo TEREZIO LEBAN, rojeno MALNIČ, spremili dne 16. t. m. v Komnu k zajejmu počitku, izrekamo tem potem najtoplejšo zahvalo. V prvi vrsti to velja preč. duhovščini — posebno ljudomilemu kaplanu g. Antonu Pahorju v Komnu, blage pokojnice in našemu tolažniku; nadalje čislalnemu občinskemu zboru v Komnu, gg. uradnikom, učiteljskemu osebju in bralnemu društvu v Komnu za podarjena venca ter komenskim pevcem za petje v cerkvi in na grobu! Iskrena zahvala tudi vsem njim, ki so nam ustno ali pisмено izrazili svoje sočutje o prebitkeji izgubi nepozabne, premile, vzorne matere naše!

V Komnu, dne 17. marca 1886.

ANTON LEBAN, FRAN LEBAN, JANKO LEBAN, nadučitelj v Komnu, c. k. zemljekojni učitelj v Avberu, kancelist v Sežani.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, posebno pa prečastitim gg. duhovnikom, gg. uradnikom, sl. občinskemu zastopu, učiteljskemu osebju, šolski mladini in društvu narodne čitalnice, ki so spremili dne 19. t. m. mojega nepozabljivega ranjčega soproga gospoda

Ivana Sorča

k večnemu počitku; tudi gospodom čitalniškim pevcem za premile nagrobuice izrekam s tem svojo najglobokejšo zahvalo.

Bolc, dne 20. marca 1886.

Zalujoča udova JOŽEFA SORČ

Poslano.

Prijatelju L — ana

na Dolinskem

Ti: „E, pa što radiš? Čujš: Pregov. 13, 3. 15, 1. 16, 32. 17, 27. 28, 19, 2, 25, 8. 26, 4. 29, 30. Sir. 8, 1—5. 14, 11, 9. 35, 20, 5—8. 22, 9.

Jaz: Evala! Vot na vopros! Pregov. 14, 31. 17, 5. 10, 22, 22, 24, 11, 26, 5. 27, 5. 28, 21. Pri-dig. 7, 2. 4. Modr. 1, 1. 6, 7. 9. Sir. 4, 33, 13, 4. 11, 20, 33, 21, 18.

Pomisli! Zdrav!

Na Bolikem marca 1886.

L — an. I.

Vabilo.

Podpisano ravnateljstvo vabi vse p. n. ude „Goriške ljudske posojilnice“ k rednemu letnemu občnemu zboru, ki bo v ponedeljek dne 5. aprila t. l. ob 11. uri predpoludne v pisarni dr. Jožefa vitca Tonkličja (Via Ascoli h. št. 1 pri Sv. Ivanu) po naslednjem

dnevem redu:

1. Odborovo poročilo o društvenem delovanju l. 1885.

2. Račun za upravo leto 1885.

3. Morebitni predlogi gg. društvenikov.

4. Volitev ravnateljstva.

5. Volitev nadzorstva.

Da more občni zbor veljavno sklepati, treba je, da je zastopan najmanj deseti del denara, ki je vložen v opravičnih deležih. Zato se društveniki uljudno vabijo, da bi se v obilnem številu zbora udeležili, da bi se bilo treba zborovanja odkladati.

Tuji, bolni in ženakega spola društveniki ali skupne osebe smejo dati zastopati se po drugih društvenikih.

V Gorici, 20. marca 1886.

Za „Goriško ljudsko posojilnico“.
Ravnateljstvo.

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodelna pomoč in ni treba mnogih besedi, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabi, nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najhujševratne žledene bolezni. Prav izvrstno vstrezajo zoper hemoroide, proti boleznim na jetrih in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glitam, pri ženskih mesečnih nedežnostih, zoper belj tok, bojaz, zoper bitje srca ter čistijo pokvarjene kri. One ne preginjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; z naročbe in pošiljavo pa edino v lekarni Cristofoletti v Gorici, v Trstu v lekarni O. Zanetti in G. B. Rovis in v lekarni Alla Madonna v Korminu. Na steklenica stane 30 novcev.

POTNIKE IN BLAGO

spravlja v

Ameriko

najbolje in najceneje

Arnold Reif, na Dunaji, I. Kolowratring h. št. 9
(Najstarejša firma te vrste.)

POZOR!

Kdor želi velociped naročiti si in po zelo nizki ceni, naj piše na Josipa Deklevo v Gorici. Cena velocipeda 160 gl. — na obroke 170. (Poduk samo 5 gl.)

Razglas.

Podpisano županstvo naznanja slavnemu občinstvu, da dne 5. aprila 1886 od 10. do 12. ure zjutraj se bo oddajalo po javni dražbi popraviljanje cerkve in farovža na Lokvah. Klicna cena je 700 gl. n. v. Pogoji in narisi so na Lokvah vsakemu na ogled razpoloženi.

Županstvo na Trnovem, dne 22. marca 1886.

Župan:
JOŽEF RIJAVIC.

Razpustno mijlo,

iznašel in izdeluje

Franc Piehler,

c. k. živinski nadzdravnik v avstro-ogerski vojski, ki se je izvrstno sponeslo pri vseh zunanjih hribah

konj in goved.

Opetovano odlikovano s častnimi spričevali, zahvalnimi pismi in priznanji po živinskih zdravnikih, kmetijskih družbah in zavodih ter po mnogoštevilnih posestnikih. — Dobiva se v Gorici pri: J. Cristofoletti-ji.

Tekočina zlata

za pozlačevanje i popraviljanje okvirov i predmetov z lesa, kovi, porcelana i stekla; za posrebrevanje vsakršnih predmetov s kovi. Vnak človek more z največjo lahkoto vsak predmet pozlatiti ali posrebiti.

Cena steklenici zlata ali srebra 1 fl. s poštnim pouzajem ali za naprej poslani denar (tudi v pisemskih markah) pri

Leopoldu Epsteinu v Brnu (Moravsko).

Tekočina srebra

Veliko zalogo prav čiste sadre (škajole)

ima na prodaj uljudno podpisani, ki se priporočuje radi tega gg. posestnikom in kmetovalcem.

Avgust Kovačič,
trgovca v Solkanu.

EDINA največja in najnovejša KROJAČNICA in ZALOGA

vsakovrstnega sukna ter gotovo obleke za gospode vsakega stanu pri

MARTINU POVERAJI

v Gorici na Travniku
poleg kosarne.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji in poštenim ceni.

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža, na velikem mestnem trgu v Ljubljani

priporoča in razpošilja s poštnim povzajem

Marijacejske kapljice

za želoce,

MARIA-ZELLER
STROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKE TRNKOCZY
LAIBACH 4 STÜCK 20.

katerim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten vseh pri vseh boleznih v želoce in so neprekosljivo sredstvo zoper: pomanjkanje slasti pri jedi, slab želoce, urak, vetrove, koliko, zlatenice, bljuvanje, glavobol, krč v želoce, bitje srca, zabasjanje, gliste, bolezni na vranici, na jetrih in zoper zlato žilo.

SVARILO! Se jdenkrat nam je omeniti, da so te kapljice izpostavljene velikemu ponarejanju. Mnogo ljudi je, ki ne znajo pripravljati teh kapljic in pod imenom „Marijacejske kapljice“ razpečavajo sledeče kot ponarejene kapljice mej nevednim ljudstvom. Te kapljice zaradi svoje brezvspešnosti niso prave „Marijacejske želočne kapljice“. Kdor torej želi pravih „Marijacejskih želočnih kapljic“, pazi naj pri kupovanju vedno na gorenjo podobo Matere božje, ki je za varstveno znamko postavno zajamčena in mora biti na vsaki steklenici.

Dobivajo se v lekarni Trnkoczy zraven rotovža v Ljubljani, so najboljšje in, kakor mnoga zahvalna pisma potrjujejo, najkakovostnejše in prospešnejše kapljice zoper vse želočne bolezni in njih nasledke.

1 steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gl.

Razpošilja se s pošto najmenj jeden tucat steklenic. Naslov: Lekarna Trnkoczy v Ljubljani.

Franca Jožefa Grenki Vrelec

„čisti hitro in gotovo.“
profesor Karl pl. Braun na Dunaji.

ne uzrokuje nikakih težav
profesor pl. Bamberger na Dunaji.

„dela bolj uspešno, ko
druge grenke vode.“

profesor Leidesdorf na Dunaji.

Zahteva naj se vedno in razločno: FRANCA JOŽEFA GRENKI VRELEC. Zalogo povsod. V Gorici: lekar gosp. Cristofoletti, Gironcoli, Pontoni in A. Seppenhofer. Razpošilja se iz Budapešte.

Naznanilo.

Slavnemu občinstvu se naznanja, da bo de 30. marca t. l. na dražbi oddano delo za napravo novega pokopališča z mrtvašnico. Klicna cena znaša 730 gl.; varščina je 100 gl. Dotični načrti so v vikarijskem poslopju.

Gabrije, dne 8. marca 1886.

Josip Pavletič,
mesto župana.

Želodčne bolezni

hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izlčkov itd. itd., ki se oznanjajo in priporočajo občinstvu z visoko letetiimi besedami, ni drugega kot prevare, pogosto še škodljiva.

Samo jeruzalemski balzam, uže davno znan po svoji priprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na želodčne žirce, si je pridobil prednost pred vsemi drugimi do zdaj znanimi pomočki, kar potrjuje njegova razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškega rabbara, korenike, ki je sploh znana po svojem prebavnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerodnega prebavljanja. Zato se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gnjusu, riganju, zabasjanju, hemoroidalnim težavam; pomaga tudi proti zlatenici, glitam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni G. B. Pontoni v Gorici.

V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A. Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.

Antirrhemon, najboljša zdravilo proti prehlajenju in če bolijo kosti, proti hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Pastile santoninske; (kolesca zoper gliste, izkušeno zdravilo zoper gliste, škatlica 10 kr., 100 koščkov 50 kr., 1000 koščkov 4 gl., 2000 koščkov 6 gl.)

Salicilne pastile proti prehlajenju, najboljši pripomoček proti davici (difteritis), pljučnim, pranim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost; škatlica 20 kr.

Zeliščni prsni sirop. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi z najboljšim uspehom proti vsem prsim in pljučnim boleznim, zasliženju, kašlju, hripavosti, dušljivemu kašlju itd. Odraščeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsak dan, otroci pa toliko žlic. Steklenica 36 kr.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila se

zmiraj sveža dob

v lekarni

G. Piccoli-ja

„Pri Angelu“

v Ljubljani,

na Dunajski cesti,

kjer se naročila takoj po pošti proti povzajem izvršujejo.